

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 19747/19
Дана 26.05.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, и Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Весне Апарац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Нађа В. Самац, адвокат из Новог Београда, Булевар Михајла Пупина 109/6, ради поништаја решења тужене ВОЈНЕ ПОШТЕ 1122 Београд Уп-2 број: 31-2/2019 од 15.11.2019. године, у правној ствари утврђивања трошкова школовања, на нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење ВОЈНЕ ПОШТЕ 1122 Београд Уп-2 број: 31-2/2019 од 15.11.2019. године и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Војна пошта 1122 Београд, да тужиоцу АА из из ..., ..., на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбачена је, као недозвољена жалба тужиоца, раније поручника на служби у Војсци Србије, изјављена против решења команданта Војне поште 1094 Земун, број 03-1-1/35599-1 од 11.10.2017. године, којим су тачком 1. диспозитива, утврђени трошкови школовања које је тужилац, поручник службе ВОЈ, обавезан да надокнади Војсци Србије због неизвршеног дела обавезе останка на

служби у Војсци у износу од 1.574.769,29 динара, а тачком 2. диспозитива одређено да је утврђени износ трошкова из тачке 1. диспозитива решења тужилац дужан да надокнади у једнократном износу на благајни Војне поште 1094 Земун или уплатом на означени жиро рачун, са позивом на наведени број, најкасније у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

Тужбом, поднетом Управном суду 16.12.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреде правила поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и зато што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању. Наводи да је првостепено решење команданта Војне поште 1094 Земун од 11.10.2017. године донето након спровођења управног поступка сходно одредби чл. 141. и 142. Закона о Војсци Србије, којима је регулисана управна надлежност за решавање о управним стварима, али да у поуци о правном средству првостепени орган искључује даље вођење управног поступка, а не даје могућност и покретања управног спора, не наводећи одредбе закона које га искључују. Даље наводи да, након годину и шест месеци првостепени орган доноси ново решење од 15.04.2019. године, такође у управном поступку, применом института који предвиђа Закон о општем управном поступку „исправљање очигледне грешке“, којим у решењу не исправља очигледну грешку већ мења чињенично стање које је утврђено претходним решењем, утврђујући да је АА дужан да плати други износ и сада сматра да се против овог решења може изјавити жалба Војној пошти 1122 Београд. Указује да је оспореним решењем одбачена његова жалба изјављена само против решења команданта Војне поште 1094 Земун од 11.10.2017. године, али није одлучено и о жалби против решења од 15.04.2019. године, иако је у жалби јасно написано да се оспорава и ово решење, а против кога је дозвољена жалба. Сматра да првостепени и другостепени орган чине повреду одредбе одредбе члана 151. Закона о општем управном поступку, јер самовољно, без законског основа, онемогућавају странци у поступку право на изјављивање жалбе и заштиту права и интереса који су му очигледно повређени. Указује да тужени у трећем ставу образложења оспореног решења даје оцену недостатака у упутству о правном средству првостепеног решења, те наводи да је требало да стоји „да се против решења може изјавити жалба“, а након тога наводи да ово нема утицаја на законитост одлуке, те да је нејасно да ли је у том случају требало одбацити жалбу странке у поступку као недозвољену. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а на име трошкова управног спора потражује износ од 16.500,00 динара за састав тужбе и судске таксе по одлуци суда.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу тужиоца одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и наводима из образложења оспореног решења, тужиоцу, поручнику службе ВОЈ, наредбом команданта РВиПВО од 13.07.2015. године, престала је професионална војна служба у Војсци Србије, на лични захтев, без права на пензију, дана 27.07.2015. године. У поступку доношења акта о престанку професионалне војне службе, првостепени орган је спровео поступак ради утврђивања висине трошкова школовања које је тужилац дужан да надокнади Војсци Србије због неизвршеног дела обавезе останка у служби Војсци, сагласно члану 80. Закона о Војсци Србије и утврдио да је тужилац био у обавези да на служби у Војсци остане 16 година, а у служби у Војсци је остао 5 година, 10 месеци и 8 дана, и није извршио обавезу из члана 80. Закона о Војсци Србије у трајању од 10 године, 1 месец и 22 дана, односно није извршио обавезу по основу уговора о школовању у Војној гимназији и Војној академији, па му је решењем од 11.10.2017. године одредио обавезу накнаде трошкова школовања за неизвршени део обавезе у утврђеном износу од 1.574.769,29 динара. У наведеном решењу од 11.10.2017. године првостепени орган је у поуци о правном средству навео да се против тог решења не може водити управни поступак, нити управни спор, већ се евентуални спорови из уговора о школовању, по правилима парничног поступка, решавају пред надлежним судом. Након тога, првостепени орган је, на основу члана 141. и 142. Закона о Војсци Србије и на основу члана 144. Закона о општем управном поступку, решавајући по службеној дужности, донео решење бр. 03-1-1/13723-1 од 15.04.2019. године, којим је ставом 1. диспозитива одређено да се у решењу команданта ВП Земун број 03-1-1/35599-1 од 11.10.2017. године којим су тужиоцу утврђени трошкови школовања које је обавезан да надокнади Војсци Србије, мења тачка 1. тако да уместо износа од 1.574.769,29 динара, треба да стоји износ од 1.468.294,50 динара, ставом 2. диспозитива одређено да то решење о исправци почиње да производи правна дејства од када и решење које се исправља и ставом 3. диспозитива одређено да се о извршеној исправци забелешка унесе на оригинал и све копије наведеног решења, односно да се решење о исправци достави органу код кога се налази копија, са упутством о правном средству да се против тог решења може изјавити жалба Војној пошти 1122 Београд у року од 15 дана од дана достављања решења. Поступајући по жалби тужиоца изјављеној против решења Војне поште бр. 1094 Земун бр. 03-1-1/35599-1 од 11.10.2017. године и решења о исправци Војне поште бр. 1094 Земун бр. 03-1-1/13723-1 од 15.04.2019. године којима је утврђена накнада трошкова школовања тужиоца, тужени орган је имајући у виду да је и поред навода у упутству о правном средству да се против решења од 11.10.2017. године, не може водити управни поступак нити управни спор, већ да се евентуални спорови решавају у парничном поступку, а да је тужилац против наведеног решења ипак изјавио жалбу, нашао да жалба у конкретном случају није дозвољена и позивајући се на одредбу члана 167. став 1. Закона о општем управном поступку, решио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, 18/2016), прописано је да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Образложење садржи и разлоге због којих је орган одступио од решења која је раније доносио у истим или сличним управним стварима. Ако је одлучено по слободној оцени,

образложење садржи и пропис који орган овлашћује на то, разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама и с којим циљем је применио овлашћење да одлучује по слободној оцени. Ако жалба не одлаже извршење решења, образложење садржи и позивање на закон који то предвиђа.

Одредбом члана 168. наведеног закона, прописано је да другостепени орган испитује побијано решење у границама жалбеног захтева, пошто претходно утврди да ли се жалбени захтев састоји од тражења да се побијано решење измени, да се поништи у целини или делимично или да се поништи у целини или делимично уз доношење новог решења којим се друкчије одлучује о управној ствари (став 1); другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби, а по службеној дужности испитује постојање разлога за поништавање из члана 183. став (1) тач. 1)-6) овог закона и надлежност првостепеног органа (став 2); другостепени орган може да усвоји жалбени захтев и из разлога који нису наведени у жалби (став 3).

Код оваквог стања ствари, имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, суд налази да је оспореним решењем на штету тужиоца повређена одредба члана 141. став 4. наведеног закона. Ово због тога што образложење оспореног решења у смислу наведене одредбе закона, не садржи све елементе потпуног образложења, односно не садржи разлоге из којих произлази закључак туженог органа да жалбу тужиоца треба одбацити као недозвољену. Наиме, наводи туженог органа из образложења оспореног решења да је у упутству о правном леку првостепеног решења било недостатака, с обзиром да није конкретно наведено да се против решења може изјавити жалба, али да тај недостатак нема утицаја на законитост побијане одлуке имајући у виду да жалба представља редовно правно средство у управном поступку, а у упутству о правном средству је наведено да се против решења не може водити управни поступак, по налажењу Управног суда, су нејасни и контрадикторни. Такође, тужилац је у жалби, поред првостепеног решења од 11.10.2017. године, оспорио и решење првостепеног органа од 15.04.2019. године којим је извршена исправка решења од 11.10.2017. године, а тужени је одбацио жалбу само против решења од 11.10.2017. године, док решење од 15.04.2019. године ни не спомиње, иако је у упутству о правном средству тог решења наведено да се може изјавити жалба Војној пошти 1122 Београд у року од 15 дана од дана достављања решења. Поред тога, тужени не наводи жалбене наводе тужиоца, нити их цени, чиме је поступио супротно члану 168. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16), што је повреда од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, јер другостепени орган није поступао у границама жалбеног захтева, односно није одлучио о жалби у целисти, нити образложење оспореног решења садржи разлоге који упућују на правилност закључка туженог органа да жалбу тужиоца треба одбацити са позивом на члан 167. став 1. Закона о општем управном поступку.

Из наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона. У поновном поступку, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедби суда изнетих у пресуди, у року и на начин

прописан одредбом чланом 69. став 2. Закона о управним споровима.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/20), обавезао тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора име награде адвокату за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, сагласно Тарифним броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", 121/2012), на име таксе на тужбу износ од 390,00 динара и на име таксе на пресуду износ од 980,00 динара, у складу са тарифним бројевима 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...106/15), укупно 17.870,00 динара и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.05.2022. године, III-7 У. 19747/19

Записничар
Весна Апарац, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КСВ